

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Τό ντόμινο, τό τόσο διασκεδαστικό παιχνίδι, είναι παλαιότερον. Η Ιστορία αναφέρει, ότι έφευρέθη στη Κίνα κατά τό 1120 π. χ. από κάποιον πολιτικόν άνδρα, ό όποιος τό άνεκοίνωσεν στον αυτοκράτορα. Ο αυτοκράτορ τό βρήκε πολύ διασκεδαστικό και τό κράτησε κρυφό σ' όλη του τη ζωή. Τό χρησιμοποίησε για νά παίξει με την οικογένειά του και τό έκρυβε κατόπιν στό θησαυροφυλάκιό του. Όταν όμως απέθανε, ό υίός του, όστις τον διεδέχθη παρέδωσε τό παιχνίδι αυτό στην κοινή χρήση. Την εποχή αυτή τό ντόμινο απέτελειτο από 32 κόκκαλα έξ έλεφαντόδοντος, αί έκ' αυτών δέ μαύρες κοκκίδες άνήρχοντο έν συνόλω εις 227, συμβολίζουσαι τον άριθμόν των ούρανών σωματών. Οί δύο πεσοοί, οί έχοντες τό διπλό έξ, έλέγοντο «ουράνιοι πεσοοί», διότι αί 24 αυτών κοκκίδες παρίσταναν τα γνωστά 24 του έτους ημερήσια. Οί δύο πεσοοί, οί φέροντες άνά δύο έκατος κοκκίδας, έλεγοντο «γήϊνοι πεσοοί», διότι αί τέσσαρες έν συνόλω κοκκίδες αυτών έσυμβόλιζαν τά τέσσαρα σημεια του ορίζοντος, άρκτον, μεσημβριάν, άνάτολhn και δύσιν. Οί δύο πεσοοί, οί έχοντες τό διπλούν τέσσαρα, έσήμαιναν τάς τέσσαρας θεμελιώδεις άρετάς, την φιλανθρωπίαν, την δικαιοσύνην, την ενγένειαν και την σοφίαν, ώνομάζοντο δέ «άνθρώπινοι πεσοοί».

Οί δύο πεσοοί με τό 3 και 1 έκολούντο «άρμονικοί», διότι κατά την κοσμογονίαν τό έν εγέννησε τά δύο, τά δύο τά τρία και τά τρία την άρμονίαν της φύσεως. Όμοίως οί υπόλοιποι πεσοοί έφεραν διάφορα όνόματα και έσυμβόλιζαν διάφορα πράγματα.

Τό σημερινόν ντόμινο, τό γνωστόν εις ήμάς, εινε άναμφιβόλως όπομιμησης του σινικου, με την μόνη διαφοράν ότι κατηγορήθησαν τά φιλοσοφικο άστρονομικά στοιχεία και διετηρήθησαν μόνον τά αριθμητικά.

Τό ντόμινο άκόμη δέ και τό σκάκι εινε κοινότητα και σημερον στην Κίνα, παίζονται δέ όχι πρός, κέρδος χρημάτων, άλλα πρός άνακούφιαν του πνευματος. Πρός κέρδος χρημάτων παίζονται στην Κίνα οί κύβοι (ζάρια), και τα γνωστά και εις ήμας παιγνιόχαστα.

Ο Παλαίος

σαν, τά είκοσι πεσοοι έτη της ονομολογήσεως ζωής του Φάουστ μετω του διαβόλου προσήγγιζον εις τό τέμα των και ό δυστυχής δάκτωρ, βλέπων εαυτόν παντελώς ύποκειμενο εις τον διάβολον και έξαρτάμενον άπ' αυτόν, έθλίβετο και έμελεαγχολούσε· άλλ' ή εποχή της κατωδής επήλθετο φοβερά.

» Εφ' ους τέλος και τό 24ον έτος της ζωής του Φάουστ. Την τελευταίαν εβδομάδι του έτους αυτού παρουσιάστηκε στον Φάουστ ό Μεφιστοφελής, του έδειξε τό συμβόλαιον και του ελεπε να έτοιμασθι ή τον πάρη την ψυχή. Ο Φάουστ έγινε έξω φρενών. Τρομερά άπελπίσθη να καντέλαβε. Κάθε μέρα της εβδομάδας αυτής του περνουσε τον άφηνε και πλέον άπελπισμένο. Εφ' ους τέλος ή τελευταία ήμέρα. Κατα τά μεσάνυχτα, οι μαθηται του Φάουστ είχαν άποσυρθι εις τους θαλάμους των όπως άνακαυθούν. Ο Διάβολος, μετέβη τότε στο γραφείο του δόκτορος Φάουστ.

« Ηταν ή ώρα δωδεκάμια της νυκτός, λέγει ή παράδοσις, ότι άρχισε έξαφνα να φυσή μεγίς και σφοδρός άνεμος κατά της οικίας, κλονίζας αυτήν πανταχόθεν, ώσαν να ήθελε να την τινάξει εις τον άέρα, να την άναρτρέψι και να την καταστρέψι δλόκληρον. Οί μαθηται του Φάουστ έξύπνησαν άμέσως, πήδησαν κάτω άπ' τά κρεββάτια τους και μη γνωρίζ ντες τί συμβαίνει, φοβόμενοι δέ έπι πλέον τρομερά, άρχισαν να άλληλοκατηγορούναι και να ύπομένουν. Τό πρωί τέλος εισελθόντες εις τον θάλαμον του Φάουστ δέν εύρηκαν εντός αυτού τον διδάσκαλον των. Ο θάλαμος ήταν άδειος. Τό πάτωμα γεμάτο αίμα, πιστολίματα δέ έγκεφάλου γύρω στους τοίχους, ώσαν να τά είχε σκορπίει ό ίδιος ό Σατανάς. Έπίση; βρέθησαν εντός του θαλάμου τά μάτια του Φάουστ και μερικά από τά δόντια του! Τό θέαμα ήτο φοβερόν! Τό σώμα του Φάουστ εύρεθη εκτός της οικίας, εις φοβερά κατάσταση. Ο Διάβολος, του είχε συνιρίξει την κεφαλήν και θραύσει τά όστα!»

Αυτή αναφέρει περί του δόκτορος Ι Φάουστ ή Γερμανική παράδοσις. Η παράδοσις αυτή όφειλομένη εις τον Γερμανόν Βίνταμ, όστις εινε ό συγγραφεύς της, έκαμε μεγάλο χροτό κατά τον μεσαιώνα.

Ο Φάουστ, όστις εινε κατά μερικους, ό έξερως των έφευρετών της τυπογραφίας, έμελε να διαδραματίσει σπουδαίον πρόσωπον έν τη δραματική φιλολογία. Τό τραγεωδες συναξάρι του Βίνταμ, εκ του όποιου ελάχιστα τεμάχια έδημοσιεύσαμεν εδώ, έγινε ή πηγή πληθους δραμάτων. Τά σπουδαιότερα όπως έξ αυτών εινε ό κατά τό 1589 διδχθείς έν Αγγλία «Φάουστ» του δραματικού ποιητού Μαργουσε και τό μέγα του παρελθόντος αιδως ποιητικόν άριστοργημα, ό «Φάουστ» του Όλυμπίου Γκαίτε. Ο έρευνητής

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και... τέλος)

Βραδύτερον κατά τά 1844 ό θάνατος του πατρός μου με υπέχρεωσε ν' αναλάβω την διεύθυνσιν της οικογενείας και την διαχείρησιν της περιουσίας της. Ήμουν τότε 34 ετών και ουδέμιαν είχαν γνώσιν υποθέσεων. Ο πατήρ μου ουδέποτε μ' έδίδαξε τά συμφέροντα της οικογενείας. Μέγα σφάλμα έξ ού κατόπιν όφελήθην ίνα άνατρέφω δεόντως την ιδίαν μου οικογένειαν, άλλ' όπερ τότε εγένετό μοι άφορμή δυσκολιών και καταστροφών· διότι άπειρος διευθυντής και διαχειριστής έν τή βραχεία διαστήματι καθό διηύθηνα την περιουσίαν προέβην μετά των ξένων εις συμβιβασμούς οτινες πάντες σχεδόν απέβησαν πρός βλάβην της οικογενείας μου.

Κατά τό 1845 εταξείδευσα εις Κρήτην. Μόνος μου σκοπός ήτο να εύρω άνόρθους παιδιευμένους μεθ' ών ν' αναγνώσω και εξετάσω τά ποιήσεις των Κρητών· να μάθω την διάλεκτον των· να συλλέξω όσας άλλης δυναθώ ποιήσεις των γεγραμμένας εις την δημόδη ελληνικήν· να τά σπουδάσω και κατόπιν να εκδώσω καλήν τινα αυτών συλλογήν.

Κατά την περιουσίαν μου έκείνην έπισκεψήην πριν ή μεταβή εις Κρήτην, τος Πάτρας, τό Μεσολόγγιον, την Κόρινθον, τον Πειραιά, τάς Αθήνας και Σύρον. Η έντύπωσις ήν τότε μοι ένεποίησε τό ελληνικόν έθνος ειναι ότι οί Έλληνες είναι όμάς γραμματικόν συλλόγου. Μετά είκοσιν έτη ή παρούσα των ανθρώπων τουτον του συλλόγου, ήδη ήμετέρων διοικητών έν τη γενεθλίμ μου νήσφ, επεκύρωσεν ήν περί αυτών είχαν σχηματίσει ιδέαν. Η κατά προτίμησιν αυτών επίσημη ειναι ή γραμματική. Αιδώνως σπουδάζουσι την γραμματικήν ου μόνον την γραμματικήν της γλώσσας των, ήν παραμελούσι προσποιόμενοι ότι την περιφρονουσιν, αλλά την της αρχαίας ελληνικής· και επειδή δέν δύναται να όμιλήσωσι την γλώσσαν, ής σπουδάζουσι την γραμματικήν ουτε να εφαρμόσωσι την γραμματικήν ταύτην εις την ζωσαν αυτών γλώσσαν, ήν περιφρονουσιν, έπλασαν τεχνικήν τινα γλώσσαν, ήτις δέν εινε ουτε αρχαία, ουτε νέα και ήν όλίγον έννοει ό λαός και ουδέμια ελληνική καρδιά αισθάνεται, άλλ' ήτις έχει και' αυτούς τό πλεονέκτημα ότι εγένετο επί τη βάσει της περιποθήτου αυτών γραμματικής.

Πολύ ολίγας ποιήσεις έν κοινή γλώσσφ ήδυνήθην να συλλέξω κατά την περιουσίαν μου έκείνην. Έν Κρήτη (εις τά Χανιά) ουδένα εύρον πεπαιδευμένον (έννοώ Κρητά) δυνατόν να με βοηθήσιν εις την άνάγνωσιν και σπουδήν των Κρητικων ποιήσεων, ής είχαν φέρει μετ' έμού εκ Κεφαλληνίας.

Περί του Χανίου. μόνης πόλεως της Κρήτης, ήν έγώ ειδον, όλίγα γινώσκω να σάς είπω. Περιετοιχισμένη υπό των Ένετών εις δύο πόλεις, αίτινες ώδήγηον εις τό έσωτερικόν της χώρας την μίαν έξ αυτών έν καλή καταστάσει και διά τοιτο παρ' αυτή έστάθημεν στίφος στρατιωτών Όθωμανών πρός εισπραξιν των τελών. Αλλ' ουδέν εισέπραττο διότι ή έτέρα καταστραμμένη υπό τό χρόνον και τούτου ένεκα μη φρουρουμένη άφινε να διέχρονται έλευθέρος πάντα τά διά τό έσωτερικόν της νήσου έμπορεύματα. Τά άνέκδοτα τουτου χαρακτηρίζει άροκύντως την Τουρκικήν ραθυμίαν. Αί γαλαί και οι νεκροί κύνες και άλλα όμοια πτώματα έφορμιμένα εις τό μέγαρον του Διοικητού ειναι έτερον χαρακτηριστικόν σημείον της γενηρακίας και έξησθημένης εκείνης φυλής.

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Η αυτοβιογραφία του ποιητού Ανδρέα Λασκαράτου, ή δημοσιευθείσα εις την έν Αλεξανδρεία εκδοσίμην «Έθνικόν Βιβλιοθήκη» του Ν. Μαραγάκη, σταματά, δυστυχώς, εις τό σημερινόν αυτό. Η «Έθνική Βιβλιοθήκη» συνέχισεν την εκδόσιν της κατόν εις τάς Αθήνας, χωρίς να δημοσιεύσει συνέχισαν.

Κατά τάς πληροφορίας μας, άπηγόρευον τό τούτο τον ό ίδιος ό Λασκαράτος, έξοργισθείς διά την μετάγραφην της αυτοβιογραφίας του εις ελληνικήν καθαρεύουσαν, ή όποία κατόστρεψε πράγματι και τό έθος και την ήλιον του ποιητού. Ο Λασκαράτος εις συσθήσει μάλιστα εις τον Μαραγάκην δι' επιστολής του, δημοσιευθείσης στο «Μπουκέτο», να μη τον μεταγράψι εις καθαρεύουσαν διότι θα παρουσιάζετο έτσι, σαν «καταρμιμένος». Ο Μαραγάκης τον παρήγορε. Τόν μετέφρασε όπως τον μετέφρασε και τον παρουσίας «λογιώτατον»... ύπερμεταφρασμένον, άγνώριον!

Παρ' όλα ταύτα τό «Μπουκέτο» έστάθηκε τυχερό και δ' άξιοίη να δημοσιυθι από τό προσήγες φίλλο γνήσιον και ενδιαφέρουσαν ύπερροζον αυτοβιογραφίαν του Λασκαράτου, λεπτομερειατήν και διαροτιστικωτάτην, γεαμμένη εις την δημοδη.

Την αυτοβιογραφίαν αυτήν ειχε την ενγενή καλοσύνη να μίς παραδώσθι ό έν Πειραιά λόγιος και διδάσκαλος κ. Αντωνιάτος, Κεφαλήν.

Πλην της αυτοβιογραφίας αυτής, ή όποία όρχιζει από τά νεανικά έτη του Λασκαράτου και φθάνει μέχρι των τελευταίων του ήμερών, εύρεσκαται άκόμη και εις χειράς του νίου του και έτερος, πολύ πολύ σύντομος.

Η υπό τό κ. Αντωνιάτον παραχωρηθείσα εις τό «Μπουκέτο» εινε ή πλέον ενδιαφέρουσα, την έχει δέ σχολιάσει ό ίδιος).